

Kristína Lipová

Ten muž bude můj

MARENČIN PT

Ten muž bude môj

Ten *Kristína Lipová*
muž bude můj

MARENČIN PT

© Kristína Lipová, 2020
© Marečnin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marečnin Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
843. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0670-5 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0671-2 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0672-9 (ePub)

Prológ

Pozerať sa na neho z diaľky, na jeho postavu, na jeho priľiehavú košeľu... Vtedy prestávam reagovať a ocitám sa mimo reality. Pozerám sa ticho a nehybne do neznáma. Hlbokým nádychom sa snažím o prísun vzduchu, akoby som na chvíľu prestala dýchať a znova pokračujem v rozjímaní. Košeľa z takého jemného materiálu dotýkajúca sa jeho mužného tela. Uvedomujem si, že môj výraz naznačuje nutnosť zvieracej kazajky a sama nad sebou krútim hlavou. Ale keď si spomeniem, ako mu košeľa obopínala jeho brušné svaly, strasie ma, až ma telo zrádza a samovoľne sa mi podlamujú kolená. Opäť ma ovláda pán s veľkým N. Pán Neznámy. Snažím sa dosiahnuť rovnováhu, ale predstava tajomstva skrývajúca sa pod jeho košeľou mi nedovoľuje tento cieľ dosiahnuť. Spôsobuje mi stupňujúce vibrácie po celom mojom roztúženom tele. Jeho mysterióznosť ma fascinuje a trýzni zároveň. Som ako posadnutá. Ním posadnutá! Myšlienky mi zahltili všetko, čo je môj mozog schopný spracovať. Ovládajú ma. On ma ovláda! On, on a zase len on. Žiarivé lúče slnka mi pripomínajú jeho hypnotizujúce oči. Čerstvý vzduch rána zase jeho magickú vôňu. Pozriem do spätného zrkadla a zrazu ho vidím, ako sedí na zadnej sedačke auta, polonahý, len s nakrivo uviazanou kravatou okolo krku a červenou ružou medzi zubami. Jeho pohľad sa podobá malej šelme, ktorá pradie a žiadostivo prosí, aby sa mohla s vami hrať. Striaslo ma. Celé moje telo je posiate zimomriavkami. Vystúpia na povrch

vždy, keď na neho myslím. Byť tak schopná odhaliť jeho skrytú tajomnosť, ktorá ho predou mnou chráni. Moje podvedomie kričí, prosí, dranká labkami zdvihnutými nahor ako malé bezbranné šteniatko. Pritiahnuť si ho k sebe za tu kravatu... ach...

Úvod

Asi tak mesiac zaplňal môj mozgový priestor. Stále som bdela. Kruhy pod očami boli jasným dôkazom. Otázky rôznorodého charakteru poblúznili moju myseľ a zasahovali moju utrápenú dušu. Ním utrápenú! *Všimol si aj on mňa? Páčila som sa mu?* neustále som sa sama seba pýtala. Pričom variant surovej a bezcitnej odpovede „nie“ mi vtlačal slzy do očí. Nepochybovala som, že sa naše pohľady stretli, ale otázka znela, či cítil aj on to isté, čo ja. Musel počuť, ako mi búšilo srdce. Bola to triaška, magnitúda minimálne čísla 5. Tep ako po odbehnutí maratónu. Tlak 300 na 200. Teplota možno aj 50 stupňov Celzia. Ó, bože, o akej sile by to bolo, keby... Zimomriavky mi opätovne prešli celým telom. Uvedomovala som si, že všetko sú to iba predstavy. Ale čo so mnou stvárali! Musela som sa odreagovať. Aj keď som vôbec netušila ako. Toto sa mi ešte nikdy nestalo. No dobre, tak stalo. Mrmlala som si popod nos a pritom som sa uškŕňala od ucha k uchu. To by som asi nebola ja, keby som sa do niekoho nezabuchla. Ale toto bolo niečo iné. Bolo to niečo oveľa intenzívnejšie. Keby bol pri mne, ovinula by som ho lanom, priťahla k sebe a zaerdžala niekoľkými citoslovcami vyjadrujúcimi pocit zaslúženého víťazstva. Usmievala som sa ako malá. Ako malé neskúsené dievčatko, ktoré ešte nevie, čo ho v živote čaká, ktoré ešte nevie, ako mu muži môžu skomplikovať bezstarostný život. Idylku, ktorou prechádza. Život plný rozprávkových a neporušených snov. Asi navždy zostanem nepoučiteľná. Na jednej

strane som mala možnosť vytriasť si z hlavy myšlienky na pána tajomného hlavou trieskajúcou do vankúša. Ale načo? Načo si ubližovať, keď ešte tú svoju peknú hlavičku budem potrebovať. Ešte mi predsa pomôže získať tohto neznámeho sexy krásavca! Mala by som sa pre neho rozmaznávať! Uškříňala som sa, pretože som si bola istá, že mu predstavy o mne ešte budú mátať hlavou.

„Dost' predstáv a snívania!“ skríkla som hlasno do priestoru izby. Popritom som zo seba prudko odkryla perinu a snažila sa zdvihnúť z postele.

„Treba ísť do práce!“ mrmlala som si už bez štipky entuziazmu. Bohužiaľ, nič k prebratiu nepomáhalo. Ľavá ruka mi visela z postele a hompálala sa vo vzduchu. Sledovala som ju, ako sa hýbe z jednej strany na druhú. Moja pravá noha sa natahovala po bambusovej podlahe. Končekom svojho krvavočerveného nechtu na palci som sa snažila dotknúť podlahy. Pri tejto márnej snahe som zacítila jemný krč, čo ma opätovne dostalo naspäť s celou mojou maličkosťou do priestoru postele. Presunula som budík o pätnásť minút. Zababušila som sa až po uši mäkučkou perinou oblečenou v ružových obliečkach. No čo, tak mám rada ružovú. Nie som Barbie, ani blondína. Jednoducho si nemôžem pomôcť, páčia sa mi ružové veci. Ale o tom možno inokedy.

Budík zase zvonil. Pán N okupoval moju myseľ a ja som mala pocit, že som bola unavenejšia, ako keď som večer zaspávala. Zaostrila som zrak a videla „o desať sedem“. V sekunde som vstala. Obliekla som si deň vopred nachystané oblečenie, umyla si zuby a učesala vlasy. Špirála, čierna ceruzka, trošku vábivej vône – keby čosi, otvorila som chladničku, zobrala, čo ponúkla, zo stola som schmatla banán. Obliekla som si biely kabát, už len kľúče od auta, od bytu, zamkla som a vyrazila. Aj jazdec formuly jeden by mal problém s takýmto štartom.

Všetko je iba v hlave...

Deň v práci ubehol ako vždy. Čiže nie podľa mojich predstáv. Kedysi som mala pocit, že svoju prácu nenávidím. V skutočnosti to spôsobovali ľudia. Ich správanie, žiarlivosť, závisť, arogancia, chamtivosť a pokrytectvo. Ale už som dosť veľká, vyrástla som z tohto nechutenstva. Každý je strojom svojho šťastia. Keď prídete do fázy, v ktorej zistíte, že vaše šťastie nezávisí od ľudí, ktorých máte okolo seba, ani od materiálnych vecí, ktoré máte k dispozícii, vtedy začnete naživo prežívať svoje šťastie. Boli časy, keď ma správanie ľudí ubíjalo. Na jednej strane som si stále opakovala, že si ich nemám pripúšťať k srdcu. Ale trpela som, aj keď som vedela, že všetko je iba v myšlienkach v mojej hlave. Všetko je o postoji k danej situácii. Ľudia mi dokázali v sekunde zmeniť náladu a napokon boli schopní ovplyvniť celý môj deň. Môj úsmev sa vytrácal a často som pôsobila naduto až arogantne. Psychicky vyčerpaná. Zvyčajne som zaparkovala auto a znechutene kráčala pomalým krokom storočnej korytnačky domov, aby som sa mohla odizolovať od celého sveta a bez štipky úsmevu a pozitívneho myslenia zaliezť pod deku pred televízor a pozeráť niečo, o čom som nemala ani zdanie, o čom to vlastne je. Dnes sa už snažím filtrovať, ventilovať, zabúdať, akoby sa nič nestalo. Vyhýbam sa ľuďom, ktorým neverím, o ktorých viem, že sú pokrytci alebo oportunisti. A verte či neverte, je ich veľmi veľa. Málokto je pre mňa dôveryhodným. Vo svojich takmer tridsiatich ôsmich rokoch som už dosť múdra nato, aby

som vedela, že netreba mať sto kamarátov, ktorým neveríte, ale aspoň jedného, ktorého si vážite. Tým nemyslím, aby ste sa vzdali tých ostatných, ale nečakajte zázraky. Najlepšie je spoľiehať sa vždy len na seba. Od druhých neočakávajte nič. Jednoduchá realita. Budete milo prekvapení, a nie permanentne sklamaní. Nečakajte od iných, že budú myslieť ako vy. Že majú rovnakú dušu ako vy. Tak toto nefunguje a nikdy nebude. Sme diametrálne odlišní. To, čo je pre vás pochopiteľné, pre druhého je nevysvetliteľné. A prestaňte si vzťahovať všetko na seba. Nepripúšťajte si všetko príliš k srdcu. A predovšetkým to, začo ani nemôžete. Začnite tým.

V tom čase však bol rozdiel ešte v jednej zásadnej veci. Tešila som sa z práce domov. Tešila som sa, že znova upadnem do tajov túžob, ktoré mi prinesú až priveľmi žiadané emócie. Unavená som sa hodila na posteľ a natiahla sa po perine. Väčšinou som mávala problém s polohou, pri ktorej som zaspávala, ale tak veľmi som sa tešila, že mi stačilo len pár sekúnd a vnorila som sa do snov, aby som mohla odkrývať to, po čom som tak šialene túžila.

Alexej...

Srdce mi zrazu išlo vyskočiť z tela. Bilo veľmi rýchlo. S otvorenými ústami a vypleštenými očami som vystrašene pozerala a lapala po dychu. *Tak som sa strhla!* Snažila som sa postaviť z postele. Zrazu ma schmatla mohutná ruka a silou ma ťahala naspäť do postele. Zdesene som otáčala hlavou a registrovala pár neposlušných rozstrapatených prameňov vlasov, ktoré odmietali spolupracovať. Upravená, mierne zarastená brada, farebne úplne zosynchronizovaná s vlasmi. Akoby vystrihnutý z módneho časopisu. Dokonalosť bola slabé slovo. Tmavé vábivé oči s dlhokánskymi mihalnicami. Ich klipkanie spôsobovalo prievan v spálni. Vyšportované telo, obrovské ruky, bože, a ten vábivý pohľad. Na nič iné by žiadna žena nedokázala myslieť, keby sa zahľadela do jeho očí.

„Alexej?!“ Pri pohľade na neho som sa nazúrene zamračila. Premýšľala som, či prišiel letecky, keď som ho nepočula. Ani kroky, ani dvere, ani štrngot kľúčov, nič som nepočula. A to by som sa zobudila aj na vzduch, ktorý rozvírili motýle svojimi krehkými krídlami. Alex si ma k sebe jemne, ale mužne pritiahol. Nedával mi na výber. Vždy si robil, čo chcel. To ma vyvádzało z rovnováhy. A on to veľmi dobre vedel. Sledovala som úškrn na jeho tvári.

„Je sobota ráno, princezná,“ potichu šepkal priamo do môjho ucha. Jemne sa mi pri tom dotýkal perami ušného lalôčika. Keď sa môj mozog konečne spamätal a došlo mu, čo sa dialo, dal signál môjmu telu, aby sa tiež ku Alexovi pritislo. Aj môj nei-